

Митко и Мурджо.

Единъ день Митко излѣзатъ край рѣката да се окъже. За да не е самъ, той повикалъ и тѣхното куче Мурджо. Когато дойдоха при рѣката, Митко взе Мурджо и влѣзе съ него да се къже. Двамата цапаха, скачаха и се радваха въ водата. Но ето че Мурджо изкочи и захвана да се търкаля радостно по пѣськътъ. Когато Митко излѣзе да се облѣче, нѣмаше му шапката. Мурджо я бѣше хваналъ съ зъби и тичаше съ нея.



Стой, Мурджо, стой!
Това е моята шапка!
Не е работа съ нея да
тичашъ. Дѣ ще я но-
сишъ? Не бѣгай! Лошо
си, като бѣгашъ съ ша-

пката ми. Нѣма вече да те обичамъ. Нѣма и да
те вода съ мене!

И Мурджо се спрѣ.